

deSingel

wo 2 okt 2013

Blauwe zaal Grote podia

DAAU Eight Definitions

voorprogramma **Maya's Moving Castle**

inleiding **blauwe foyer** | 19.15 uur

Piet Van Bockstal in gesprek met **Han Stubbe** en **Hannes D'Hoine**

begin voorprogramma **20 uur** | pauze omstreeks **20.25 uur**

einde omstreeks **22 uur**

pop+
2013-2014

Shara Worden, Andrew Ondrejcek & BOX
vr 20 sep 2013

DAAU
wo 2 okt 2013

Liesa Van der Aa & Co
vr 10 jan 2014

DAAU

Eight Definitions

voorprogramma **Maya's Moving Castle**

Maya's Moving Castle

Ann-Sophie Claeys zang, cello, Marxophone, drumpad

Nele De Gussem zang, gitaar, synth

DAUU

Han Stubbe klarinet

Hannes D'Hoine contrabas

Roel Van Camp accordeon

Jeroen Stevens drums

gelieve uw GSM uit te schakelen

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze.

**REAGEER
& WIN**

Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar, appreciatie, ...
betreffende het programma van deSingel met andere toeschouwers delen.
Selecteer hiervoor voorstelling/concert/tentoonstelling van uw keuze.
Neemt u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans om tickets te winnen.

Bij elk concert worden cd's te koop aangeboden door 't KLAverVIER,
Kasteeldreef 6, Schilde, 03 384 29 70 > www.tklavervier.be

Grand café deSingel

open alle dagen 9 > 24 uur
informatie en reserveren +32 (0)3 237 71 00
www.grandcafedesingel.be
drankjes / hapjes / snacks / uitgebreid tafelen

Maya's Moving Castle

May's Moving Castle is de groep van vocaliste en celliste Ann-Sophie Claeys. Als finaliste van Humo's Rock Rally deed zijn in 2010 voor het eerst van zich spreken. Er volgden fijne en sfeervolle concerten, zoals dat in de Gentse Handelsbeurs tijdens het Boomtown Festival. De groep is normaal een kwartet met twee zangeressen, cello, gitaar, drums en elektronica, maar vanavond treden de dames van de groep op in duo. Vorig jaar was er de titelloze debuut-cd waarop de hoge, licht hese stem van Ann-Sophie centraal staat. Omringd door donkere, mysterieuze elektronica knipoogt de band richting new wave en spookfolk. De songs lardenen mooie melodieën met emotie die gedragen wordt door de ontdubbelde vrouwenstemmen. Men zou er zelfs Scaninavische invloeden kunnen in horen: de mysterieuze uitstraling, aparte ritmes en een grote hoeveelheid ijle, gelaagde klanken wijzen in die richting. Maar bovenal maar Maya's Moving Castle catchy songs met knappe melodielijnen.

Maya's Moving Castle

DAAU

“Magisch theater. Geen toegang voor iedereen, alleen voor gekken. De toegang kost je je verstand”

We schrijven 1992. Met dit veelzeggend statement uit de roman ‘Steppenwolf’ van Hermann Hesse op de hoes wordt Die Anarchistische Abendunterhaltung (DAAU) boven de doopvont gehouden met jonge muzikanten uit zowel de Antwerpse experimentele rockscene als het Antwerpse conservatorium. De vrij klassieke bezetting (klarinet, accordeon, viool en cello) van de band zal vele jaren in verband gebracht worden met deze instelling. Nochtans benadrukken de broers Lenski (afkomstig uit een klassiek muzikaal milieu) in o.a. een interview in Poppunt Magazine dat de klassieke sector voor hun nooit een item is geweest: veeleer dan het klassieke concertcircuit op te zoeken willen ze muziek brengen voor en door hun tijdgenoten, in een zeer experimenteel rockkader.

Antwerpen is in de vroege jaren negentig het Mekka voor de vernieuwende rock: groepen als dEUS en Zita Swoon creëren een vruchtbare voedingsbodem en in hun slipstream maken diverse bands opgang. Ook DAAU slaagt erin om met hun heel typisch geluid een plaatsje te veroveren op de scene.

Ook de toen nog kapitaalkrachtige majors zien brood in het collectief en de legendarische artistieke directeur bij Sony Classical, Peter Gelb ziet in DAAU een perfect verlengstuk voor zijn cross-over politiek. Hij sluit het Antwerps collectief aan de boezem en brengt op korte termijn twee cd's uit: een gekuiste versie van het debuut (zonder naaktfoto's!) en een nieuw album ‘We Need New Animals’ waarbij de officiële naam DAAU wordt omdat die minder aanstootgevend is. Er volgen spannende optredens onder meer in de legendarische New Yorkse Knitting Factory.

Het ‘classical’ verhaal werkt echter niet want vooral rockliefhebbers tekenen in op de groep: DAAU speelt al snel het voorprogramma van onder meer 16 Horsepower en Björk en brengt gesmaakte sets op diverse grote (rock)podia (o.a. Pinkpop, Lowlands en Montreux Jazz Festival) . Het platencontract blijkt uiteindelijk meer een strop dan een genot en na het uitbrengen van een laatste cd op Columbia, het poplabel van Sony (‘Life Transmission’, 2001) kiest de band resoluut voor een eigen weg.

Herinneringen aan die eerste jaren blijven me bij met een frenetiek optreden in de Bourlaschouwburg in Antwerpen: beelden van een bende youngsters die na een beheerst begin steeds meer en meer opgezweept als een bende woestelingen hun instrumenten te lijf gaan, daarbij de nodige decibels producerend (verwonderlijk veel voor een kwartet 'klassieke', weliswaar versterkte instrumenten) in lange uitgesponnen fresco's zoals de nummers op hun debuut-cd ('Drieslagstelsels', 1995). Dit is pure rock, uitmondend in jamsessies, frivool balancerend op een nauwe koord en jonglerend met de mogelijkheden (maar ook beperktheden) van het klassiek instrumentarium. Nooit wordt daarbij het tonale verlaten maar wel worden in vormstructuur, dynamiek, klankcombinaties en spanningsopbouw alle hoeken van de muziekkamer verkend. Het is één wild avontuur waarbij de beide broers Buni en Simon Lenski (viool en cello) partij geven aan hun kompanen Roel Van Camp (accordeon) en Han Stubbe (klarinet) en er in slagen de gelaagdheid van de diverse instrumenten briljant te laten doorklinken in een nooit dik aandoend klanktapijt.

Het knipperlicht jazz blijft ook steeds aan zonder een doel op zich te zijn en nooit kan je je van de indruk ontdoen dat de klassieke scholing van de musici een onuitputtelijk muzikaal wapenarsenaal vormt... Op 'We Need New Animals' komt voor het eerst elektronica aan bod, iets wat op 'Live Transmission' alleen maar versterkt wordt. Ook hoor je meer en meer vocale inbreng door de eigen leden van de band of door gastartiesten zoals An Pierlé, Angélique Wilkie en zelfs Ya Kid K, bekend van Technotronic.

Het beëindigen van het avontuur met Sony loopt naadloos over in de oprichting van een eigen label, Radical Duke: baas in eigen huis en een volledige artistieke onafhankelijkheid. Volgen dan vrij snel op elkaar een vijftal releases: eerst een EP met de nogal omslachtige titel 'Richard of York Gave Battle in Vain', 2002: het betreft hier muziek bij een dansproductie van de Compagnie Thor.

Een echte nieuwe CD komt er pas in 2004 met 'Tub Gurnard Goodness', een terugkeer naar de eenvoud van hun beginperiode met als stekende angel een uitstekende cover van Radiohead's '2+2=5'. Naast twee kleine uitstapjes ('Ghost Tracks': een verzameling rare tracks en 'Live 2005': een live EP) verschijnt dan in 2006 'Domestic Wildlife', een vrij radicale stijlbreuk met het vorig werk. Eerst en vooral groeit de bezetting aan tot een sextet met drummer Geert Budts en bassist Fré Madou die na de opnames vervangen zal worden door Hannes d'Hoine. Domestic Wildlife is een feest, een vrij wild om

zich heen slaand plaatje met uitbundige rockmomenten en flirterige knipoogjes naar de jazz.

Vier jaar radiostilte volgt voor de groep, maar insiders weten beter: alle groepsleden zijn hyperactief in diverse bands, er worden diverse soundtracks gecomponeerd en opgenomen voor theater-, dans- en filmproducties ... Vermeldenswaard hierbij is zeker ook hun deelname aan een hommage aan de Britse groep Coil. Deze groep is ontstaan uit het bijna mythische Throbbing Gristle, bekend als voorlopers van de experimental en industrial sound...

2010 luidt het moment in van de grote comeback en ditmaal door de grote poort met wat, zeker voor ondergetekende, hét album is tot nu toe van DAAU: 'The Shepherd's Dream'. Ik citeer even Simon Lenski: "Het is heel rustige muziek vergeleken met andere dingen die we tot nu toe deden. Omdat we het idee verlaten hebben om elektronica te gebruiken proberen we nu sprookjes te vertellen met akoestische instrumenten zodat het meer ...aards...klinkt. Het idee is om terug te keren naar de natuur. Als je akoestische instrumenten bespeelt is de muzikale interactie zeer vloeiend en de communicatie zeer efficiënt. Met elektronica erbij moeten klanken voorgeprogrammeerd worden en alles wordt meer conventioneel. 'The Shepherd's Dream' is een verloren gegane idylle waar je wel herinneringen aan hebt."

Wat je hoort is een trage, donkere en zeer intense muziek: lange stukken (er staan slechts 5 nummers op de CD) die zéér klassiek aandoen met trage wisselingen, melancholie als hoofdthema maar met een uitzonderlijke virtuositeit gespeeld. Luister bijvoorbeeld eens naar het einde van 'A Matter of Time', de openingstrack van de CD, waar de laatste paar minuten niks meer zijn dan een grommende unisono tussen cello, bas en accordeon die een glimmende gelaagdheid teweeg brengt zoals de sterkste canvassen van Mark Rothko. Dit is onmiskenbaar de 'back to the future' plaat van DAAU waarbij herbronning het grote woord is: alles waar deze groep voor stond vind je geminimaliseerd en gecondenseerd terug in dit groots fresco.

En dan komen we uiteindelijk uit bij vanavond: officiële release en première van de nieuwste worp 'Eight Definitions'. De groepsbezetting is weer veranderd en bevat voor het eerst geen Lenski meer. Buni stapt op na 'Domestic Wildlife', Simon na 'The Shepherd's Dream' ...toch zijn ze nadrukkelijk aanwezig én te horen op de nieuwe plaat.

Bij het beluisteren van de nieuweling valt onmiddellijk de verscheidenheid op: “ ‘Eight Definitions’ is een soort synthese van de voorbije twee decennia van DAAU”, vindt Stubbe. “Een soms weemoedige, soms extatische ode aan onze eigen jeugd. Maar tegelijk heeft de muziek een nieuwe vorm aangenomen, een andere emotionele lading gekregen. De grote uitdaging tijdens het afwerken van de plaat was: de fragmentatie tegen te gaan en, ondanks de verscheidenheid aan referenties, een zekere stilistische eenheid te bewaren.”

Het is een resoluut lichtere plaat geworden dan zijn voorganger die een soort etalage is geworden waarvoor DAAU nu eigenlijk staat. De elektro is (met mate) terug, er is nostalgie naar de beginperiode maar het is vooral een plaat die duidelijk maakt dat DAAU niet uitverteld is en een positief verhaal wil meegeven aan zijn fans .

Hannes D’Hoine, bassist van de groep vertaalt het als volgt: “We leven in donkere tijden”, oppert Hannes D’Hoine. “Dagelijks worden we geconfronteerd met doemdenken en negativisme, dus vonden we het belangrijk tegen die zwartgalligheid in te gaan. In plaats van je te laten meezuigen in een neerwaartse spiraal, kun je net zo goed stellen dat het einde van ieder tijdperk een nieuw begin inluidt. Precies daarom kozen we als hoesillustratie het beeld van de feniks die uit zijn as verrijst.”

Piet Van Bockstal

Binnenkort in deSingel
Elektrisch
Gitaarkwartet Zwerm
Underwater Princess Waltz

UNDERWATER PRINCESS WALTZ
A COLLECTION OF ONE-PAGE PIECES

KARL H. BERGER EARLE BROWN ALVIN CURRAN NICK DIDKOVSKY JOEL FORD
DANIEL GOODE CLINTON MCCALLUM LARRY POLANSKY CHRISTIAN WOLFF

za 19 okt 2013 | Rode Zaal | 20 uur
gratis inleiding Maarten Beirens | 19.15 uur | Vergaderzaal
€ 18 (basis) | € 14 (-25/65+) | € (-19 jaar)

deSingel

Internationale Kunstcampus

architectuur

theater

dans

muziek

www.desingel.be

t +32 (0)3 248 28 28

Desguinlei 25

B-2018 Antwerpen

 deSingelArtCity

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Gemeenschap en geniet de steun van de Provincie en de stad Antwerpen.

STAD ANTWERPEN

mediasponsors

dS De
Standaard

DE GROENE
AMSTERDAMMER

Knack

CANVAS